

assistere med at holde Renden aaben Syd paa til Kjøbenhavn. Jeg mener ikke, at vi have paataget os nogen Forpligtelse, men vi haabe, at det det ikke vil ligge uden for Isbryderens Opgave. — Jeg var noget mindre tilfreds med Ministerens Udtalelse angaaende Kalundborg—Aarhus Routen. Naar jeg undtager de direkte Statsrouter, hvor Statens egne Skibe besørger den, forekommer det mig, der ikke er nogen Route i Landet, hvor det er i saa høj Grad i Statsbanernes eller Statstrafikkens Interesse at holde aabent som netop i denne. Vi have indrettet Tog paa begge Sider, haade i Sjælland og Skjælland, efter denne Route. Den befares ganske vist ikke af Statens Skibe men af Skibe med Statssubvention. Det er en Route, der i højeste Grad er gaaet ind i Kommunikationsnettet, som et af de vigtigste og bethdningsfuldste Led deraf, noget som den højtærede Minister ved forskellige Lejligheder har anerkendt. Men jeg tror nok at turde paasta, at i et Land, hvor vi forholdsvist ret ofte i Sammenligning med andre Lande i alt Fald have været under Ispærring, er der ikke noget Haab om at faa en saadan Route oparbejdet til det, den skal og bør være, naar man ikke gør noget for at holde den aaben i Isvintre. Det er meget tidlig, det kan stoppe der, som det er flet i Nar, naar vi ikke gøre noget i saa Henseende. Jeg ved ikke, om man kan gøre noget nu, men hvis man fra Begyndelsen havde gjort noget, saa er der ingen Tvivl om, at Routen her vilde have været brugbar i den allerstørste Del af Tiden. Men Isforholdene have ikke været tilbørlig undersøgte. Kalundborg Fjord ud vilde Ishindringerne vist kunne fjernes, hvorimod det stiller sig mere tvivlsomt med Farvandet ved Aarhus Bugten. At Aarhus Bugten kunde holdes passabel, naar det fornødne Materiel var tilvejebragt, tror jeg ikke, der kan være nogen Tvivl om, i det mindste for den største Del af Tiden. Men jeg vilde gerne protestere mod, at Aarhus—Kalundborg Routen ligesom blev sat i Baggrunden, det forekommer mig, at der ikke er Spor af Grund dertil. Tværtimod den er af megen væsentlig Interesse ogsaa fra Statsbanedriftens og Statstrafikkens Synspunkt. — Jeg skal endnu omtale med et Par Ord Esbjerg Havn. Jeg deler ganske, og jeg tror ogsaa, at Udvalgets Flertal deler den Forudsætning, som det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) udtalte, at det slet ikke er Tanken at slutte af med denne Bevilling. Jeg tror ogsaa, at det fremgik af mine Udtalelser, at Udvalget er parat til at gaa videre, saa vist

som vi erkende, at Esbjerg Havn er et af de bethdningsfuldste Led i hele vort Havnesystem; i Sjælland kan man jo sige, at det er det bethdningsfuldste, da det særlig har vist sig i denne Vinter, hvor ganske hjælpeløse vi vilde have været uden den. Ligeledes har det vist sig i Vinter, at der er alt for ringe Plads for de Skibe, der søge dertil under disse Forhold. Der er derfor fyldestgørende Motiver til at gaa videre indtil den midlertidige Nødhjælp der her i Nar er anbefalet; men det, det staar paa her, er Maaden og Formen, hvorunder vi skulle gaa videre. — Hvad Alderdomsunderstøttelsen og Sygefaskerne angaa, da fik vi Medlemmer af Udvalget ikke nogen god Bæfted af Ministeren om det Forslag, vi have stillet. Den højtærede Minister mente, at det var rent galt, at det Forslag stilledes paa Finansloven og mente, at vi burde have stillet det som særlig Lov. For os er det naturligvis ikke særlig om at gøre at faa dette Forslag ind paa Finansloven, det er os om at gøre at faa det gennemført, og hvis den højtærede Minister vil støtte os med en særlig Lov, gaa vi med Glæde ind derpaa. Fordi Sagen er rejst her paa Finansloven, kunne vi godt gøre det, og vi gøre det fuldkomment lige saa gerne, men jeg mener ikke, at det kan stiges, at vi have gjort noget i og for sig ukorrekt ved at stille dette Forslag. Den højtærede Ministers Udtalelser bekæmpede jo ikke Sagen i sig selv, han nægtede ikke, at der kunde være noget hensigtsmæssigt i denne Ordning, men han sagde, at det var uden for Forudsætningerne i Loven. Det er ganske vist, det hører ikke med til Lovens Forudsætninger, om man vil. Det kan ogsaa godt være, at det fra Ministerens Side har været Forudsætningen, at det skulde være saadan. Smidlertid synes det, og jeg tror at vide det, at det i den offentlige Mening egentlig ikke har været nogen Forudsætning. Det Synspunkt, der er kommet frem i de 800—900 Kommuners Adresse, er et Synspunkt, der er blevet ganske almindeligt godkendt Landet rundt. Man kan ikke indse, at det ikke skulde være ganske rimeligt og berettiget, at de Penge, der opføres paa Finansloven til et vist Brug ogsaa virkelig komme til Anvendelse, og om de end ikke komme til Anvendelse det Nar, de ere budgetterede, at de saa dog gaa over til næste Nar, da Statstilskuddet ikke er tilstrækkelig fyldestgørende, og da det dog er givet, at et vist Forhold mellem Statens Bidrag og Kommunernes Bidrag var en af Lovens Forudsætninger. Det forekommer mig altsaa ikke, at Ministeren gif stærkt imod